

RECENSION

Eddie Marsan i *Still Life*. Distr: Folkets Bio AB

Still Life

Originaltitel **Still Life**
Svensk titel **Still Life**
Regi **Uberto Pasolini**
Producent **Uberto Pasolini, Christopher Simon, Felix Vossel**
Manus **Uberto Pasolini**
Foto **Stefano Falivene**
Roller **Eddie Marsan, Joanne Froggatt, Karen Drury, Andrew Buchan, Paul Anderson m fl**
Storbritannien, Italien 2013
Längd **1 tim 32 min**
Distributör **Folkets Bio AB**

Eddie Marsan bjuder i *Still Life* på en mästarclass i återhållsamt skådespeleri, en insats som lyckas fånga fler än fyra av människans bruna nyanser. Lägg därtill en hel del gråa och svarta nyanser och ni har en film som inte ska ses av människor som känner sig suicidala.

John May jobbar för kommunen med att sörja för dödsfall där det inte genast går att hitta några anhöriga. Han är grundlig men inte särskilt effektiv, något som inte ses på med blida ögon av hans nya boss som vill spara pengar. Att ge bortglömda och ensamma människor värdiga avslutningar ligger högt på Johns lista. Själv lever han ett ensamt liv och är ofta, efter att han misslyckats med att hitta eller övertala släktingar till de döda att komma, den enda gästen på begravingarna som han har ordnat. Är hans eget liv på väg att sluta likadant?

Still Life börjar intressant men, med lovande förutsättningar, men precis när man tror att narrativet ska ta fart så saktar det ner och bara puttrar på. Vi varje vändning så blir det mer av samma ned-

slående händelseförvecklingar. När filmen till slut överraskar, i slutet av den sista akten, så känns det som att det blir för mycket, som att uppbyggnaden borde ha lett till något mer tillfredsställande.

Regissören och manusförfattaren Uberto Pasolini är släkt med Luchino Visconti, precis som han så är Pasolini greve men har fortfarande en bra bit upp för att kunna kalla sig arvtogare till Viscontis storartade filmskapande (se t.ex. fantastiska filmer som *Jorden skälver*, *Rocco och hans bröder*, *Främlingen* och *Vita nätter*). Pasolinis sätt att stillsamt visualisera djup sorg, utan stora gester, är imponerande men det saknas ett helhetstänk för att skapa en film som håller hela vägen i mål. Med tanke på att detta endast är hans andra film som regissör, han är mest känd som producent för hylade och prisvinnande Allt eller inget, så finns det dock all anledning till att hålla ett öga på honom.

Eddie Marsan är den klart största anledningen för att ge *Still Life* en verklig chans. På vissa sätt så speglar hans karriär, med flera fenomenala insatser i biroller, rollfiguren han spelar här. De har mycket att ge och bryr sig verkligen men förblir närmast osynliga för den stora publiken eller folket omkring dem.

Vissa kanske skulle argumentera för att filmen *Still Life* innehåller ett visst mått av svärtat hopp, speciellt i filmens sista, tillika sämsta, scen men det är att ta i. De som förväntar sig något annat än en blek, stundvis intressant och väldigt deprimerande diskussion om ensamhet och döden bör leta efter någon annan film.

Martin Memet Könick